

VERONIKA FREIMANOVÁ

JEDINÝ KOMPAS, KTERÝ MÁTE, JSTE VY SAMI.



*„Mládí není období života,
ale duševní stav.“*

—

Johann Wolfgang von Goethe

Veronika Freimanová je pro řadu mých přátel etalodem krásné ženy, takže byla logicky jednou z našich prvních voleb, koho oslovit do této knihy. Jenže jsme taky věděli, že Veronika rozhovory prakticky nedává. Po zkušenostech s bulvární žurnalistikou je to víc než pochopitelné. Nakonec se přece jen příležitost našla a jsem moc ráda, že Veronika na rozhovor kývla. Mohu říci jen jedno: Veronika je nejen krásná, ale i moudrá a vtipná.

TA KNÍŽKA SE BUDE JMENOVAT MLÁDÍ JE V HLAVĚ. CO VÁS NAPADNE, KDYŽ SE ŘEKNE „VĚK“?

Jediné, co k tomu můžu říct, je, že věk nemá cenu řešit. Nic s tím neuděláte a každý ho musí přijmout. Za sebe můžu prohlásit, že čím jsem starší, tím mám menší důvod si stěžovat, a pokud nejde o zdraví, nemá smysl se věkem zabývat.

MNOHÉ HERČKY ALE VĚK HODNĚ PROŽÍVAJÍ...

Ale zase klad je v tom, že v osmdesáti vás nikdo neodveze na natáčení s tím, že budete hrát čtyřicetiletou matku od tří dětí. Oni si vás najmou, protože je vám osmdesát a lidi vám musejí ten věk věřit. Někdy někomu možná v zaměstnání řeknou: Končíte, už se sem věkově nehodíte, ale herecká práce má tu výhodu, že vás berou právě proto, že je vám tolik, kolik vám je. Nejdřív vás chtějí jako maminku, pak jako babičku, a nakonec třeba i jako prababičku. Není tam ani žádná soutěživost. O roli babičky s vámi nemůže soutěžit třicetiletá holka. Jediný limit je zdraví a talent.

CO VÁS NA HERCTVÍ NEJVÍC BAVÍ A CO VÁS NA NĚM NAOPAK ŠTVE?

Co mě baví, jsou ty chvíle, kdy člověk cítí, že je tady a „dobře“, že ho lidi v hledišti berou jako postavu, jako příběh.



Smějí se nebo s vámi soucítí nebo jsou napnutí. Zkrátka jdou s vámi. Není to pokaždé a je to zázrak, kvůli kterému herec svou práci dělá. A co mě na herectví štve? To jsou ty přidané povinnosti. Třeba rozhovory. ☺ Proč a z jaké pozice bych měla lidem ještě něco „hodnotného“ říkat a poučovat je? A už vůbec nevím, proč bych se měla dělit o svůj privátní život s tiskem.

KDYŽ OBECENSTVO REAGUJE, JE TO ASI SKVĚLÝ POCIT, ALE CO DĚLAT, KDYŽ SE PUBLIKUM „NECHYTÁ“?

Když už má člověk věci nějakým způsobem ověřené, dost rychle pochopí, jestli se lidé baví, jestli s ním jdou. To je také důvod, proč zcela záměrně hraji komedie, tituly, ve kterých je mi dobře. Myslím, že dnes lidi netouží drásat se v téhle složité době nějakými těžkými věcmi. Někdy je ale zajímavé, že diváci zabírají na úplně jiných místech. Často se to stává, když je to nějaká uzavřená společnost, když například hrajeme pro nějaký podnik, firmu, bývají to třeba vánoční představení. To jsou leckdy hodně jiné reakce. Jako by publikum čekalo na reakci šéfa...

A když se celé představení „nepodaří“, tak mám to štěstí, že v těch čtyřech nebo pěti komediích hraji s lidmi, se kterými na sebe slyšíme, takže nás to nepoloží. A zkrátka další představení je pak za odměnu.

CHTĚLA BYSTE NĚJAKOU Z POSTAV, KTERÉ JSTE HRÁLA, ZA KAMARÁDKU?

Asi Doris z Každý rok ve stejnou dobu a Další roky ve stejnou dobu. To je ženská, se kterou mi bylo dobře a bylo mi s ní dobře skoro třicet let. A další pak byla Melissa Gardnerová, hrdinka hry Milostné dopisy. Ne že bych ji chtěla zrovna za kamarádku, ale nějak jsem jí za ty roky rozuměla. Neměla to lehké, to představení nebyla zrovna komedie, ale bylo to něco, co jsme se Zdeňkem Žákem strašně rádi hráli. Mám moc ráda maminku v Bosých nohách v parku, snažím se zachytit tu její bezmoc. Miluju tu ustrašenou, směšnou matku a rozumím jí, protože si myslím, že i já mnohdy taková jsem.

STALO SE VÁM, ŽE VÁM NĚJAKÁ POSTAVA VYLOŽENĚ NESEDLA?

Čím je člověk starší a dopracuje se k „určité pozici“, tím získává v herectví právo rozhodovat si o tom, s kým pracuje a proč tu konkrétní věc dělá. Pro mě je to nesmírně důležité, takže dneska mám takový repertoár, za který si můžu. Ale je pravda, že některé postavy v Divadle Bez zábradlí jsem ukončila, protože jsem věděla, že jsem tak stará, že třeba už nechci rodit na jevišti. Když je vám pětadesát, tak si nemyslím, že vám lidi uvěří, že je vám pětatřicet. Rozdíl mezi mnou a tou postavou byl tak velký, že jsem to s těžkým srdcem uzavřela. Věděla jsem, že bych se v té roli už necítila dobře a že si ty postavy nezaslouží být směšné. Když jsme v Kde jsi byl(a) včera v noci? hráli, že mi za dveřmi brečí miminko, a my řešíme vztah... Zkrátka je to úskalí představení, která se hrají hodně dlouho. Zaplať pánbůh